

DAGENS FRÅGOR

Högertrafik? Genom de svenska motororganisationernas gemensamma framställning har frågan om införandet av högertrafik i vårt land ånyo blivit aktuell. Det finnes därför all anledning att även i den offentliga debatten uppmärksamma denna fråga, som nära angår såväl hela samhällslivet som envar enskild.

Först må det konstateras, att i princip finnas inga skäl varför högertrafik skulle vara att föredraga framför vänstertrafik eller tvärtom. Att sitta vid vägkantsidan har *sina* fördelar — att sitta vid vägmitten har *sina*. I allmänhet torde man kunna säga att på ett primitivt vägnät, med en myckenhet smala vägar, det är fördelaktigare att sitta på vägkantsidan, så att man kan hålla så mycket som möjligt åt sidan. Vid *möte* är det utan vidare så, men troligen även vid omkörning, ty nästan det viktigaste på sådana vägar, är att den *omkörde* saktar in och kör så mycket som möjligt åt sidan, så att den omkörande får manöverutrymme. På verkligt moderna vägar med flera filer och i bästa fall dubbla vägbanor spelar det ingen roll för körningen, på vilken sida ratten sitter, men för förarens i- och urstigning, parkering och dylikt är det naturligtvis bättre, om den sitter vid vägkantsidan.

Rattens genomgående placering till vänster är snarast en fördel vid vänstertrafik på ett vägnät sådant som det svenska med *sina* till stor del smala vägar. Om vi ville, kunde vi i stor utsträckning få högerstyrda bilar, eftersom rätt många engelska bilar numera importeras och bilarna faktiskt i England skola vara högerstyrda, men det egendomliga (och kanske signifikativa) är att de engelska bilar, som beställas *hit*, äro vänsterstyrda. Dessutom äro de i Sverige tillverkade bilarna vänsterstyrda, och de kunna ju icke väsentligen vara avsedda för export till högerländer.

Ivern att övergå till högertrafik och därmed ansluta till mönstret i den stora världen gör att propagandan ibland får något liksom litet andfått över sig. Ett skäl, som nyligen antydde i en tidningsnotis, var att Sverige var ensamt om vänstertrafik »bland kontinentens länder». Men Sverige är inte alls något av kontinentens länder, även om det råkar vara landfast. Det är i realiteten precis lika insulärt som England, som också har vänstertrafik och näppeligen i första taget överger den. Vårt land är vidsträckt och glesbefolkat, de avlägsna avkrokarna många, vägnätet oerhört stort och delvis med mycket ringa trafikfrekvens. Dragartrafik existerar fortfarande i rätt stor utsträckning, särskilt men ingalunda endast i avkrokarna. Genom att landet i realiteten är insulärt, korsas det icke nämnvärt av genomgående trafik till andra länder. I stor utsträckning finns

Dagens frågor

det avlägsna bygder, där icke heller någon egentlig genomlöpande inhemsk trafik förekommer.

Det avgörande för frågan, om anslutning till skicket på den europeiska kontinenten bör ske, måste naturligtvis vara en avvägning av fördelar mot nackdelar, samt en uppskattning av deras relativa betydelse.

Fördelen kan egentligen endast vara en: utländska bilister få det lättare i Sverige och svenska bilister få det lättare i den del av utlandet, som har högertrafik (alltså icke t.ex. Storbritannien och en hel del andra ställen). Denna fördel uppstår för en jämförelsevis liten grupp människor, de som fara i bil utomlands. Sveriges geografiska läge gör, att denna grupp aldrig kan bli mycket stor. Någon våldsamt genomgående trafik kan ju aldrig tänkas. Det relativt fattiga och icke särskilt folkrika Norge kommer säkerligen aldrig att skicka några härskaror av fordon över våra gränser. Tron att en omläggning till högertrafik skulle locka fler turister synes alldeles falsk: vad som lockar är snarast det särartade, det som skiljer sig från vad man är van vid.

Vad åter beträffar fördelen med en inhemsk högerregel för svenska bilisters utomlandskörning, får denna icke överdrivas. I allmänhet torde nämligen ingen för utlandskörning överhuvudtaget kvalificerad förare ha någon svårighet att under den relativt korta tid, ett utlandsbesök i allmänhet varar, prestera den grad av energi och uppmärksamhet, som krävs för att fullt konsekvent tillämpa den främmande körregeln. Den saken är f.ö. enkel och följer automatiskt med den nödvändigtvis högre grad av vakenhet, som krävs för att i blinken sätta sig in i främmande bestämmelser, anordningar, vägmärken, lokala körregler och sedvänjor. Det torde snarast vara till fördel med den naturliga uppmärksamhetsanspanning, som medvetandet om den främmande väjningsregeln medför. Dessutom har man det naturliga stödet av alla andras körsätt och väjning, som gör det lätt att falla in i schemat.

Därefter till *nackdelarna*. Den mest iögonenfallande är väl de oerhörda kostnaderna. Det är klart, att det finns en hel del människor, som ha direkt intresse av att några hundra miljoner rulla, men i det stora hela är det ju rent bortkastade pengar: för Sverige som isolerad företeelse uppkommer ingen som helst fördel — det blir bara, som om hela landet såge sig i spegeln — och för Sverige i relation till andra länder blir fördelen på långt när icke av den storleksordning, att den ens uppväger penningutlägget.

Den andra stora nackdelen är de oundvikliga offren i människoliv, person- och materielskador. Särskilt människoliven och personskadorna är det väl fråga om man har rätt att ta på sitt samvete. De måste i vart fall bli oerhört mycket större än några skador, som möjligen uppkomma genom att vi ha en avvikande regel från andra länder. En direkt påverkan och propaganda har mycket svårt att nå ut i alla landets skrymslen och vrår. Varken tidningar eller radio tränga ut i alla hörn av vårt land. Landsbygden är långt ifrån fullständigt elektrifierad. Kanske särskilt landsbygdsbefolkningen är i rätt stor

utsträckning trög att lära nytt. Dessutom måste man minnas, att vid en dylik omläggning det gäller att lära om för varenda individ oavsett ålder, samhällsklass och förståndsgåvor: från de minsta barnen till åldringar av alla kategorier, från högkvalificerade bilister till de allra mest obegåvade fotgängare. Till och med dragdjuren måste dresseras om, kanske det allra svåraste. Det är dylika och liknande överväganden, som göra, att man säger sig att olyckor i hög grad förr eller senare måste bli följden av en omläggning i Sverige. — Jämförelse har ibland skett med den relativa lätthet, varmed övergången genomförts i exempelvis Österrike och Argentina. Man får då minnas, att Österrike är ett mycket litet land, genomkorsat av leder från och till och emellan angränsande länder, medan Argentina trots sin storlek ännu i denna dag har ett ytterst outvecklat vägnät, vars absoluta antal kilometer är en ringa bråkdel av det svenskas och varå utanför de större städerna fordonstrafik icke förekommer i någon nämnvärd utsträckning.

Härtill kommer ännu en nackdel. Eftersom människan är oliksidig, förefaller det troligt, att det icke är alldeles likgiltigt, om man håller till höger eller vänster. Det ena bör vara fysiologiskt fördelaktigare. I själva verket är det för den högersidiga människan själv naturligare och riktigare att väja åt vänster. Man vänder den starkare sidan åt den mötande; man har, emedan högra benet är starkare, en naturlig benägenhet att svänga åt vänster. Ifråga om uppsittning på hästar och i fordon är det, som alla veta, naturligare att göra det från vänster. Det är alltså bättre, om fordon äro parkerade utmed vänstra trottoaren och så vidare. Vänstertrafiken är följaktligen i och för sig en fördel, som skulle gå förlorad genom en omläggning. Ur *militär* synpunkt är det naturligtvis en fördel att vi ha en *annan* trafikregel än andra länder.

Slutligen kommer frågan: är det verkligen sant, att vi en dag »måste» göra denna omläggning, och att sålunda varje dags uppskov medför en stigande oundviklig kostnad? Näppeligen förhåller det sig så. Den internationella fordonstrafiken kommer aldrig för Sveriges vidkommande att nå någon våldsam utveckling. Om man ser på Argentina, så finner man, att vad som där hejdat vägnätets utveckling har varit flygets snabba frammarsch. Det är icke troligt, att marktrafiken kommer att få en ständigt växande internationell betydelse. Den internationella trafiken, t. o. m. privat turisttrafik, i framtiden hör säkerligen luften till, och där äro enhetliga trafikregler redan en verklighet, precis som på sjön. Att det inte medför någon konflikt med landtrafikreglerna veta vi redan av engelsk och egen långvarig erfarenhet. Trafiken på marken kommer utan tvivel att få alltmera lokal karaktär. Ingen kommer att ha tålamod längre att tillryggalägga månghundramila sträckor i bil. Byggandet av verkligt ändamålsenliga bilvägar (autostrador) kommer att kosta så mycket, att det i längden blir prohibitivt, emedan ett tekniskt riktigt utvecklat flyg blir så mycket fördelaktigare, ekonomiskt och på andra sätt. Det »måste», som man nu synes tro på, kommer därför säkerligen i framtiden att upplösas i intet.

Dagens frågor

Sammanfattningsvis synes sålunda nackdelarna betydligt överväga fördelarna, i synnerhet då fråga är om en reform, som säkerligen inom icke alltför avlägsen tid kommer att visa sig överflödig.

Sist och slutligen vore det föga välbetänkt att nu kosta på några hundra miljoner på en reform av så tvivelaktigt värde, när Väg- och Vattenbyggnadsstyrelsen ropar efter medel till de allra nödvändigaste åtgärderna för vägarnas förbättring och underhåll. Varje öre, som kan åstadkommas, bör givetvis gå till dessa ändamål.

Minoritetens vilja till ansvar. Som vanligt avslutades riksdagens vårsession med en debatt kring statsregleringen. Denna överläggning fick i år sin särskilda karaktär av högerens stora partimotion om en omläggning av budgetarbetet och statbehandlingen och det därtill knutna yrkandet om en sänkning av uttagningsprocenten från 110 till 100. Motsvarande yrkande om uttagningsprocenten hade folkpartiet ställt, dock med en principiellt annorlunda motivering, en motivering som lät åtskilligt tala om sig. Man förordade nämligen inom denna meningsriktning sådana anordningar, som i realiteten betydde, att skattesänkningen skulle finansieras — lånevägen!

I den nämnda högermotionen riktas från principiella utgångspunkter en väl underbyggd kritik mot de metoder, som tillämpas vid budgetarbetet och vilka omöjliggör för oppositionen att öva ett verkligt inflytande i det ögonblick, då det avgörande beslutet om skattesatsen skall fattas.

Enligt den nuvarande ordningen beslutar ju riksdagen undan för undan i utgiftsfrågor. Dessa beslut betraktas såsom *definitiva*. Den slutliga, parlamentariska befattningen med riksstaten inskränker sig därför på det hela taget till att bevillningsutskottet och därmed riksdagen adderar samman inkomstposterna i enlighet med de nya inkomstberäkningar, som brukas avlämnas mot slutet av sessionen, sammanställer dem med de redan avgjorda anslagsanspråken och tager ställning till frågan, huruvida budgeten antingen skall överbalanseras eller underbalanseras eller jämvikt mellan utgifter och inkomster eftersträvas. Som budgetregulator tjänstgör den statliga inkomstskatten. Statsregleringens fastställande framstår därför som en ren expeditiönsåtgärd.

Vilka möjligheter har oppositionen att i ett dylikt system påverka händelseutvecklingen och därmed den slutliga skattesatsen? Naturligtvis kan minoriteten kontinuerligt, när det gäller utgiftsfrågorna, ställa alternativa yrkanden. Men allteftersom dessa yrkanden röstas ner, kommer man fram till en punkt, då majoriteten har att dra konsekvenserna av sina ståndpunktstaganden och fastställa den skattesats, som därav obönhörligen måste framgå. Läget blir på det sättet låst i upploppet. Enligt hittills tillämpad praxis har minoriteten satts ur stånd att i det avgörande ögonblicket ställa yrkanden, som kunnat leda till positiva resultat. I och med att majoriteten tidigare definitivt beslutat utgifterna, måste den också skaffa täckning för dem. I år exempelvis ledde ju detta till att majoriteten, antingen den velat det eller ej, *måste* acceptera en uttagningsprocent av 110.

På senare tiden har från majoritetens sida — icke minst av statsministern — gång på gång krav framställts på att oppositionen skall ställa alternativ. Dylika krav synas berättigade, åtminstone inom vissa gränser. Men en förutsättning för att alternativ skall kunna presenteras är ju att de tekniska möjligheterna härför åvägbringas. Tyvärr har majoriteten hittills icke velat vara med om att ställa dessa tekniska möjligheter till förfogande. Så länge detta inte sker, har majoriteten föga reellt underlag för sina krav på alternativ. Så länge majoriteten inte sörjer för de erforderliga riksdagstekniska förutsättningarna, så länge äro också oppositionsgrupperna berövade sina arbetsmöjligheter på ett alldeles avgörande område, nämligen det som gäller de för alla medborgare allt väsentligare frågorna om skatter och avgifter till det allmänna eller med andra ord, när det gäller en så oerhört viktig faktor i hela vårt ekonomiska liv som statsbudgeten.

De former, under vilka denna statsbudget fastställs måste anses såsom ytterst otillfredsställande. Man får dock betänka, att riksdagen i det budgetförslag, som nu sanktionerats, tager ut i direkt skatt på inkomst, förmögenhet och rörelse 4 miljarder kronor, i bilskattemedel 610 miljoner, i tullar och acciser 2,3 miljarder osv.

Yrkanden på en reform ha tidigare framförts, dock utan att hittills något verkligt framsteg gjorts. En ändring måste emellertid komma till stånd. Alldeles otvivelaktigt föreligger ett demokratiskt behov av möjligheter även för parlamentariska minoritetsgrupper att i ett sammanhang kunna redovisa resultaten av sina insatser i riksdagen och att framställa de yrkanden, dessa kunna föranleda. Allt tal om svensk parlamentarism, om hänsynstagande till minoriteten, om majoritetens ansvar likasåväl som minoritetens etc., allt detta ter sig skäligen meningslöst, så länge oppositionspartierna måste arbeta utifrån de förutsättningar, som här tecknats. En tänkbar utväg ur svårigheterna vore givetvis en anordning, enligt vilken fattade utgiftsbeslut vore att anse som *preliminära*, tills hela budgetarbetet slutförts.

Det säges så ofta, att man kan inte på en gång kräva höjda utgifter och sänkta skatter. Inom högern delar man denna uppfattning. Man kan otvivelaktigt inte lyfta sig själv i håret. Högern fullföljer därför sin linje från i fjol. Partiet har förordat en rad väsentliga prutningar för att bereda utrymme för sänkning av statsskattens uttagningsprocent med tio enheter. På denna väg har det varit möjligt att komma fram till ett hållbart alternativ, som kunnat redovisas i detalj.

Partiet har således ställt yrkanden om reducering av utgifterna vid behandlingen av ärenden, som gällt bostadsransoneringen, arbetslöshetsförsäkringen, jordbrukets rationalisering, priskontrollnämnden, administrationen av den nya kartellövervakningen m. m. Förslag ha också väckts om förbättrade statsinkomster vid finansieringen av folkpensionsreformen och om uppskov med den kostsamma sjukförsäkringen.

Dessa initiativ visa, att utrymme skapats för den önskade inkomstskattesänkningen, även då kravet på kvarlåtenskapsskattens, bilaccisens och investeringsavgiftens snara avskaffande inräknas i kalky-

lerna. Besparingarna uppgå till brutto ungefär 184 miljoner och netto — i sämsta fall — till ungefär 100 miljoner för budgetåret 1953/54.

Apropos folkpensionsreformen! Av nämnda utgiftsminskning på brutto 184 miljoner faller den alldeles övervägande delen på den anordning med folkpensionsavgiften, som gruppen ifrågasatt. Eller anorlunda uttryckt: En del av besparingen för statsverket uppnås genom en höjning av folkpensionsavgiften och drabbar således på den vägen skattebetalarna. För en sådan höjning tala dock starka sakliga skäl, och den skulle knappast möta någon invändning från skattebetalarehåll, om samtidigt en skattesänkning genomfördes, som många gånger om uppväger ökningen av folkpensionsavgiften. Detsamma skulle kunna sägas om de andra besparingsåtgärder, som gruppen föreslagit i syfte att möjliggöra en skattesänkning. Självfallet voro förslagsställarna medvetna om att, såvida deras yrkande om en uttagningsprocent av 100 för senare hälften av nästa budgetår blivit bifallen av riksdagen, detta betydde, att en ny riksstat hade måst framläggas.

Riksdagsmajoriteten avvisade högerinitiativet. Något annat var ju heller inte att vänta. Intressant är emellertid att konstatera den reaktion, som högerens framträdande i denna betydelsefulla angelägenhet föranlett. Det föreföll sålunda nästan som om kamrarna inte ville taga folkpartiets förslag riktigt på allvar. Det kom helt bort i omröstningarna, i vilka högerlinjen punkt efter punkt röstades upp till kontraposition i huvudvoteringen. Dessförinnan hade finansminister Sköld själv understrukit, att det bara fanns två realistiska alternativ, nämligen regeringens och högerens.

På flera håll inom den socialdemokratiska pressen gingo liknande uppfattningar igen i kommentarerna till riksdagsbeslutet. Morgontidningen exempelvis ansåg sig »i rättvisans namn» böra medge, att »högerens nu tillämpade argumentering i riksdagen, då det gäller skatteuttaget, bärs upp av en påfallande strävan till hederlig redovisning». »Att en minoritet sålunda» — hette det vidare — »vid slutet av en riksdagsperiod vill ge en sammanfattande bild av sin politik bör anses vara god demokratisk ordning». Tidningen Arbetet kostade på sig ett erkännande att högeren vid årets riksdag »verkligen följt en linje som i viss mån kan kallas ett alternativ». Osv.

Säkerligen kommer denna fråga tillbaka. Här diskuteras nämligen problem, vilka böra intressera alla. Även en regering, som bygger på en solid riksdagsmajoritet, kan nämligen komma i en sådan situation, då den nödgas ta sin inställning till redan beslutade utgifter under omprövning. Det kan — för att ta ett exempel — vara fråga om investeringsanslag, som i ett givet läge icke kunna tillfredsställas med hänsyn till då rådande förhållanden på kapitalmarknaden.

De nuvarande stela formerna för den parlamentariska behandlingen av riksstaten måste mjukas upp av många skäl. Det viktigaste av dessa är att de knappast kunna anses förenliga — dessa former — med ett parlamentariskt system och med det ansvar, som i ett folkstyre av denna typ även en minoritet vill och måste känna för vad som beslutas i riksförsamlingen.

McCarthyism är ett nytt ord i det amerikanska språket, och det förekommer ofta i pressen. Det kan av hans många motståndare definieras som det sätt, på vilket senator Joseph McCarthy utnyttjar sina privilegier som senator till att skandalisera och förfölja amerikanska statstjänstemän, särskilt sådana inom utrikes-tjänsten, eller hans sätt att driva hetsjakt på oliktankande i allmänhet. Senatorns vänner i pressen undvika vanligen ordet, men de skulle snarast säga, att det innebär det sätt, på vilket han avslöjar kommunister och moraliska »security risks» och rensar upp i det trask, som den trumanska administrationen lämnat efter sig.

Joe McCarthy som moralens särskilde riddare är en syn, som kanske de som närmare känt honom inte alls väntat sig och som bidrar till att göra hans vedersakare rasande. Han valdes till en av senatorerna för Wisconsin 1948, en yrkespolitiker som många andra, vilken inte skydde att ta emot de röster, som det kommunistiska partiet erbjöd och gav honom. Få i Washington kände hans namn när han kom dit. I februari 1950 höll han emellertid ett rutinmässigt politiskt anförande, som formades till ett anfall mot kommunister inom förvaltningen och särskilt inom utrikes-tjänsten. I State Department, dvs. utrikesdepartementet, påstod han att det fanns 205 medlemmar av det kommunistiska partiet och att han höll listan över dessa i sin hand.

Det sista påståendet var säkerligen en osanning; i varje fall har McCarthy själv aldrig sökt bevisa att det var sant. Det gavs annars många tillfällen därtill. Talet väckte ett enormt uppseende, och senatorn fann sig själv plötsligt vara föremål för en ofantlig publicitet. Med den trivdes han förträffligt. Han angreps hårdhänt av bl. a. den demokratiska ledaren i senaten Scott Lucas för sina påståenden. McCarthy upprepade dem, lätt förändrade för varje gång, medgav aldrig ett misstag och svarade aldrig direkt på en fråga. En senatskommitté tillsattes för att undersöka hans material. McCarthy lämnade inga bevis för vad han sagt, men han kom med nya anklagelser. Han utnyttjade sin immunitet som senator till det yttersta genom personliga angrepp mot folk, som inte hade möjlighet att försvara sig. Han fick pressen med sig eller emot sig, men han blev och förblev ett förstasidesnummer.

Den metod, som han utvecklat för att hålla intresset levande för sina anklagelser, den som man kallat mccarthyism, karakteriseras av hänsynslösa anfall, utfrågningar inför senatskommittéer och förvrängningar av svaren, ytliga undersökningar genom anställda tjänstemän, undvikande eller inga svar på frågor, beskyllningar för kommunism mot dem som försvara sig själva eller andra. Goebbels kunde ha avundats honom sättet. I första ögonblicket kan det synas svårförklarligt, hur en man som McCarthy kunnat finna en plats i USA:s senat.

Förklaringen är emellertid, att McCarthy ridit högt på samma våg som senare förde Eisenhower till presidentskapet. Man blev till sist i USA grundligt trött på Trumans regering, mindre därför att den representerade det demokratiska partiet än på det arv den tagit från Roosevelts New Deal. Roosevelts namn står för närvarande inte högt

i kurs i USA. Man anklagar honom för att ha sålt ut Västeuropa till Stalin, att ha hindrat västmakterna i deras segerögonblick för att tillfredsställa Sovjetunionens aspirationer och för att ha utlämnat Kina till kommunismen. Inåt beskylls han för att ha undergrävt den traditionella företagarandan inom USA och för att ha inlett en smyg-socialisering. Även om Roosevelt bör bedömas mera kritiskt-objektivt än som skedde vid det plötsliga meddelandet om hans död, är mycket av vad som nu anföres mot honom orättvist. Roosevelt förde inte sin militärpolitik utan stöd av framför allt sina militära rådgivare. Vad Kina beträffar, är den amerikanska kinapolitiken främst formulerad av general Marshall under hans tid som rådgivare åt Chiang Kai-Shek. Vad åter beträffar inrikespolitiken inledde Roosevelt en socialpolitik, som USA måste acceptera och som redan nu förefaller självklar för de flesta. Men han utnyttjade sin ställning till att oerhört öka det statliga (federala) intresset på bekostnad av både delstaterna och den privata sektorn. I den vidgade federalismens spår följde en otrolig byråkrati, och under Trumans tid åtskillig korruption, en mängd kommissioner (agencies) av olika slag och tusentals tjänstemän. En av dessa hette Alger Hiss.

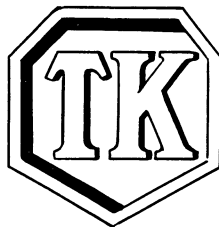
Hiss-affären är historien om hur en mycket hög tjänsteman inom State Department överbevisades om att ha tillhört det kommunistiska partiet och att ha drivit spioneri för rysk räkning inom departementet — anklagelser han under ed nekat till. Den har haft ett oerhört inflytande på bedömningen av statstjänstemännen i allmänhet och utrikestjänstens tjänstemän i synnerhet. Fallet Hiss kan bara förklaras historiskt. Han var ett barn av den stora depressionen och fann sina ideal i kommunismen och sin praktiska politik i New Deal. Han lärde sig hata allt vad fascism och nazism hette, men han var som så många andra länge blind för det totalitära draget i Sovjetunionens statsskick. Han var en intellektuell salongskommunist som gick ett steg för långt och blev spion och som längre fram desperat sökte dölja sitt förflutna. Men allmänheten i USA frågade: Om en hög tjänsteman var kommunist, hur många andra ha varit det? Om Hiss bevisligen utövade inflytande vid tillkomsten av FN, hur långt tjänade han — och andra — ryska intressen? När därtill kommer, att inte minst under inflytande av McCarthy's angrepp ett stort antal, i själva verket räknat i hundratal, anställda inom utrikestjänsten avskedats som homosexuella och därigenom enligt amerikansk lag både omoraliska och »security risks», har State Department blivit skottavlan för en mängd anklagelser. Ett stort antal senatskommittéer ha följt McCarthy i spåren och skaffa sig nu en billig publicitet genom att kalla inför sig tjänstemän från utrikesdepartementet och utsätta dem för korsförhör i olika avseenden.

Ingen kommer emellertid upp mot McCarthy. Han var den som började, och han fick rätt, det är propagandatesen. På den har han under de tre år som gått sedan hans första framträdande arbetat sig upp till att bli en makt i USA. Han återvaldes i höstas i Wisconsin till senaten med stor majoritet, och hans anhängare räknas i miljoner över hela landet. Eisenhower, som undvek att ta ställning mot honom

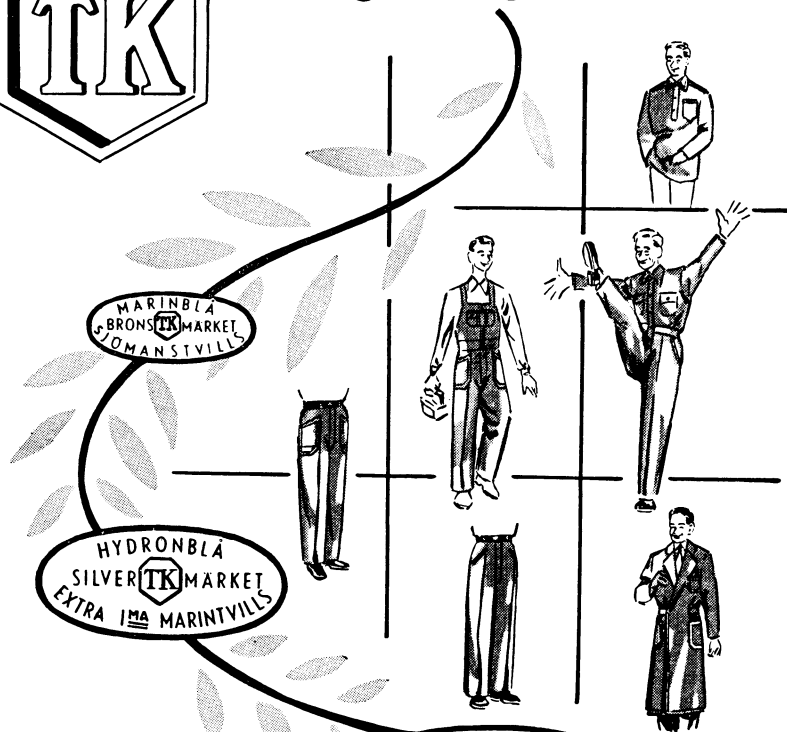
under valkampanjen och som till och med lät fotografera sig när han tog McCarthy i hand, ansåg förmodligen, att angrepp mot demokraternas regim fick man acceptera, hur de än voro formulerade, men att angriparen automatiskt skulle komma i skymundan, när republikanerna kommo till makten. Häri räknade han fel. McCarthy har fortsatt, som om ingenting hänt. Särskilt den nye utrikesministern John Foster Dulles har visat, att han inte äger kraft nog att stå upp emot McCarthy. Två gånger ha de drabbat samman, först angående Voice of America, där McCarthy klart segrade, och sedan när Wisconsin-sensatorn började driva egen utrikespolitik och påstod sig ha träffat avtal (som ej publicerats) med grekiska redare om att upphöra med handeln på Kina. McCarthy lär ha ett alldeles särskilt gott öga till Dulles, som han vill få ut ur regeringen. Omdömesgilla iakttagare tro, att han kommer att lyckas.

För närvarande lär McCarthy kasta sina blickar på FBI, den berömda säkerhetspolisen. Denna samlar instruktionsmässigt allt om alla tjänstemän, som skola säkerhetsundersökas, och tar principiellt inte ställning till materialet. Dess akter kunna alltså innehålla en osorterad blandning av fakta och skvaller och skulle i händerna på en samvetslös person lämna rika tillfällen till politisk utpressning. Hittills har administrationen vägrat att släppa McCarthy dit, och presidenten har understött den. Men vägarna äro många, och otvivelaktigt finns det just nu tjänstemän, som vilja klara sitt eget skinn genom att samarbeta med McCarthy.

Dagens läge är, att han besitter långt större makt, än administrationen vill erkänna. Han bereder regeringen allvarliga bekymmer genom sina förföljelser mot tjänstemän, som lojalt och sin plikt likmäktigt tjänat under Roosevelt och Truman. Många äro dödsförskräckta för honom och fulla av förakt mot de nya maktägarna, som inte kunna skydda sina egna tjänstemän. Hearstpressen stöder honom, och t. ex. den egendomligt halvfascistiska American Legion och den urkonservativa, politiskt obildade men mäktiga organisationen DAR (Daughters of the American Revolution) äro hans trogna anhängare. På många håll diskuteras man på fullt allvar, om han kommer att ställa upp vid nästa presidentval. Troligen faller han igenom redan vid nomineringen, och knappast blir han president, men redan tanken att Joe McCarthy skulle ha en chans att nå den högsta posten i USA är skrämmande. Hans framgångar hittills demonstrera sidor av USA:s politiska liv, som visa vad man — med ett mildt uttryck — kan kalla omogna drag.

"den gamla goda tiden..."

MARINBLÅ
BRONS TK MÄRKET
JOMANSTVILLS

HYDRONBLÅ
SILVER TK MÄRKET
EXTRA 1MA MARINTVILLS

HYDRONBLÅ
GULD TK MÄRKET
EXTRA 1MA FLOTTANS TVILLS

... har

kommit tillbaka

med guld- silver- och brons-

kvaliteterna i

arbetskläder

från

AB TEXTILKOMPANIET BOLLEBYGD